

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за начелника треће класе среза врачарског Павла Б. Борђевића, начелника исте класе среза мачванског, — по службеној потреби.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 9. фебруара 1908. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за полицијског писара треће класе среза параћинског Драгишу Пантелића, полицијског писара исте класе среза бањског, — по службеној потреби.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 9. фебруара 1908. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за полицијског писара треће класе среза мачванског Милутина Јоковића, полицијског писара исте класе среза грочанског, по службеној потреби.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 9. фебруара 1908. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за лекара среза брзопаланачког и крајинског, Д-р Миливоја Петровића, лекара среза крајинског, по потреби службе;

за лекара среза звишког Д-р Лазара В. Бесарабића, лекара среза тимочког, по молби; и

за лекара среза азбуковачког Д-р Живојина С. Миленковића, доктора целокупног лекарства и бившег питомца среза параћинског.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 9. фебруара 1908. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу члана 34. закона о пословном реду у Државном Савету, одобрено је решење Државног Савета од 12. јануара 1908. год. Бр. 184. донето на основу тач. 9. члана 144. Устава, које гласи:

Да се Апостол Васић, учитељ у Мекшицу, среза добричког, округа топличког, родом из Приштинџе у Турској и поданик исте државе, прими у српско поданство заједно са својом женом Радом и малолетном децом: Видосавом, Даницом и Кузманом, изузетно од § 44. грађанског закона.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 25. јануара 1908. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу члана 34. закона о пословном реду у Државном Савету, одобрено је решење Државног Савета од 1. фебруара 1908. год. Бр. 773. донето на основу тачке 9. члана 144. Устава, које гласи:

Да се Пашко Вучетић, академски сликар из Београда, родом из Сињета, у Далмацији и поданик аустро-угарски, прими у српско поданство заједно са својом женом Маријом, изузетно од § 44. грађанског закона, пошто је поднео уредан отпуст из својег досадањег поданства.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 9. фебруара 1908. г. у Београду.

РАСПИС

Свима полицијским властима (окожним начелствима и срезovima)

Често ми се упућују жалбе: да полицијске, као иследне власти, на основу § 56. закона о судском поступку у кривичним делима, одређују за вештаке по

судским и санитарско-полицијским извештајима, општинске и приватне лекаре и ако у месту има државних лекара.

Тако разумевање и примена § 56. и на вештаке лекаре, неправилна је, јер је противно чистим и јасним одредбама чл. 9-ог тач. 4-те и 16-те члана 12-ог тач. 6-те и члана 14-ог тач. 12-те закона о уређењу санитарске струке.

Да би у будуће полицијске, као иследне власти, правилно поступале, и да не би давале повода оправданим жалбама лекара, налазим за потребно, да свима полицијским властима упутим ово објашњење:

Полицијске власти као иследници дужне су у свима случајевима, где је потребан судски или санитарско-полицијски извештај, да употребе као вештаке своје надлежне референте; окружна начелства — окружне физикусе; српски начелници — српске лекаре.

У случају, да који од њих одсуствује, или је другим узроком спречен, да се одазове позиву надлежне власти, полицијска иследна власт употребиће као вештака, оног државног лекара, који било по своме положају, било по специјалном наређењу заступа одсутног или другим којим узроком спреченог лекара.

Тек у случајевима кад у месту нема ни једног државног лекара, власне су полицијске иследне власти, да за вештаке одреде и лекаре, који нису у државној служби, и то у првој линији општинске лекаре, а у изузетним случајевима, кад ових нема или би били спречени, и приватне лекаре.

Наређујем, да од дана објаве овога расписа полицијске власти строго по њему поступају.

СБр. 1314.

1. фебруара 1908. год.
у Београду.

Министар
унутрашњих дела,
Наст. Н. Петровић с. р.

СТРУЧНИ ДЕО

ДОКАЗ У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ

(НАСТАВАК)

Суд има да подвргне својој оцени и находити мишљење и при томе има да пази на све оно, на што има да пази и иследник кад оцењује рад вештака; према томе, и овде вреди оно исто, што је речено раније у § 18 V о оцени вештачког мишљења од стране иследника. И суд, као и иследник, има, дакле, да подвргне својој оцени како формалну страну находа и мишљења тако и њихов садржај.

Оцена вештачког мишљења у првом реду ће зависити од способности вештака и то како од техничке тако и од правне способности. Нађе ли суд, да вештаци нису имали било једне било друге способности, то не може ни тако вештачко мишљење узети за доказ. На другом месту, важност вештачког мишљења зависиће од начина, на који су вештаци вршили опажања. Овде су у питању особине чула, средства и оруђа помоћу којих је и време у које је вршено опажање. На трећем месту, вештачко ће мишљење нарочито зависити од начина на који је образложено. Вештаци су ту дужни да кажу, која су правила науке или вештине употребили док су дошли до својих закључака. И ако суд, због недовољне спреме не може увек да оцењује правила или законе какве науке, ипак он може да види, да ли се из тих правила или закона даду извести онакви закључци, до каквих су вештаци дошли. Тако исто суд може да види и све празнине и противречности у вештачком мишљењу.

Ако, дакле, суд при оцени вештачког мишљења нађе, да је оно непотпуно, нејасно, неопредељено или у противречности са самим собом или са ислеђеним околностима, то тако вештачко мишљење не може имати доказну вредност. У таким случајевима суд има да поступи онако исто као и иследник, т. ј. ако је мишљење вештака нејасно, може се та нејасност отклонити на тај начин, што се од вештака има тражити да понова објасне своје мишљење. Ако и после тога мишљење остане нејасно, онда ће оно бити без доказне вредности. У том случају има суд да нареди ново вештачење. Тако се исто има поступити, ако је вештачко мишљење непотпуно, неопредељено или ако је у противречности са самим собом или са ислеђеним околностима.

Из свега изилази, да ће само оно вештачко мишљење бити потпун доказ о истинитости важних чињеница, за које суд нађе, да и по форми и по садржају одговара свима до сад постављеним правилима за његову важност, и нарочито за које суд нађе, да је довољно образложено. Овако вештачко мишљење суд мора да узме за доказ.

Вештачким мишљењем може се потпуно доказивати како биће или постојање кривичног дела, тако и основи подозрења.

ГЛАВА ТРЕЋА

П Р И З Н А Њ Е¹⁾

§ 21.

Појам и значај признања.

Признање може бити двојако: признање у *узем* и признање у *ширем* смислу. Признање (*confesio*) у *узем* смислу

јесте својевољно (*animo confidendi*) учињена изјава обично, или оптуженог да је извршио извесно кривично дело. Међутим, признање у *ширем* смислу јесте својевољно учињена изјава обичног или оптуженог, да је истинита извесна важна чињеница, која је по њега штетна, н. пр. кад А признаје само то, да је нож, који је нађен поред убијеног Б и којим је извршено убиство, његов, али не и то, да је он извршио убиство.

Данас је за свакога јасно, да се признање у Кривичном Поступку мора узети као доказно средство. Основ његовој доказној снази лежи у томе, што, кад окривљени изјави да је извршио кривично дело или да је истинита каква важна чињеница која стоји у вези с кривичним делом, постоји претпоставка, да је та изјава истинита. Да овака претпоставка постоји, изводимо из искуства, које нам казује да нико неће казати неистину, ако отуд за њега може произићи каква штета, а нарочито ако због тога може бити кажњен. Противно је људској природи, дакле, да невин противу себе говори и себе оптужује. Искуство нам казује и то, да се често глас савести не може ућуткати и да окривљени ради душевног мира и спокојства казује истину, признаје и повињава се казни. Најзад не стоји ни то, да оптуженом не треба веровати, као год што се не верује ни сведоку, који у својој ствари сведочи, јер оптужени, признајући дело, говори противу себе те стога отпада основ неверовању.

И поред свих основа за доказну снагу признања, ипак се признање у Кривичном Поступку у многоме разликује од признања у Грађанском Поступку. Оно има много већи значај и вредност у Грађанском него ли у Кривичном Поступку. Та већа вредност долази отуда, што у Грађанском Поступку влада диспозитивно начело странака тако, да се све оно, што једна од странака призна, има узети за истинито без икаквог даљег доказивања. У Кривичном се Поступку, међутим, никако не сме признању придати толика вредност, јер ту нема места начелу диспозитије странака. Ако би се усвојило, да и у Кривичном Поступку није потребно даље доказивање, чим је признање дато, могло би се десити, да оптужени, који је признао извршење кривичног дела, буде осуђен, и ако је то признање неистинито. Овако схваћено признање противило би се начелу материјалне истине, на коме сваки Кривични Поступак мора почивати. Стога и признање, да би могло у Кривичном Поступку послужити као доказ, мора бити истинито. Из овога изилази, да се оно никако не може сматрати таким доказним средством, које би искључивало свако друго доказивање тако, да је само признање довољно за осуду. Има доста случајева, у којима разни мотиви наведу оптуженог на лажно признање. Мотиви са којих оптужени лажно признаје јачи су од страха од казне, као н. пр. кад малолетан син призна кривицу да би спасао свога оца знајући, да ће га као малолетника постићи блага казна; или кад неко за награду прими на себе кривицу и призна; или кад неко призна да је извршио кривично дело, да би што лакше провео зиму у топлом затвору и т. д. Таки случајеви баш и показују, да за осуду оптуженог није довољно само признање, већ да то признање одговара материјалној истини, која је циљ Кривичном Поступку.

Grundsätze 215, 293 и даље; Kitha, Thatbestand 120 и даље; Ieru, Beweislehre 35—106; Mittermaier, Beweislehre 226—287; Rulf, Commentar I 281—307, II 70—85; Zachariae, Handbuch II 431—439; Meyer, у Н. Н. I 259—265; Ieru, Lehrbuch 540—550; Mayer, Commentar I 698—713; Glaser, Handbuch I 599—647; Ieru, Beiträge zur Lehre vom Beweise 277—360; v. Kries, Lehrbuch 394—407; Ullmann, Lehrbuch 376—390; Birkmeyer, Lehrbuch 406, 451—459; Bonnier, Traité des preuves I 439 и даље; П. Casafé Теорија доказа 202—244.

¹⁾ W. Th. Frühwald, Handbuch des österr. Strpr. 200, 209; Jenul, Das österr. Criminalrecht III 306—333, IV 13 и даље, 172 и даље; V. Hye, Die leitende

Какав ће значај признање у Кривичном Поступку имати, зависи, дакле, поглавито од тога, да ли је у њему више заступљено истражно или оптужно начело, да ли у њему влада теорија принудних законских доказа или теорија слободног судијског уверења.

Много већи значај има признање у законодавствима, заснованим на истражном начелу и теорији законских принудних доказа, него што га има признање у законодавствима с оптужним начелом и теоријом слободног судијског уверења. У инквизиторском поступку XVII и XVIII столећа вредност признања је прецењивана; оно је сматрано као најбоље доказно средство — *regina probationum, probatio probatissima*. У признању се огледало најбоље средство за добијање истине, јер се сматрало да се оптужени, кајући се, сам подвргава казни. Прецењивање признања види се отуда, што је сав рад иследника био управљен на то, да се до признања дође и што је оно било претпоставка за осуду. Тај изузетан положај признања довео је био дотле, да је иследник могао употребити

разноврсна принудна средства само да би до признања дошао. Оптужени је подвргаван и тортури ради признања. Кад је тортура укинута, онда је иследник као средство за добијање признања употребљавао: дуго држање у притвору, казне за лаж и непослушност, замарање дугим саслушавањем, плашење као и друга средства којима се ишло на то да се оптужени збуни. Доказ се могао прибавити само признањем и сведоцима, па чак и онда, кад је било довољно сведока, гледало се да се дође до признања. Индиције или основи подозрења нису могли дати потпун доказ, већ су они били само довољан разлог за употребу тортуре или других средстава ради изнуђавања признања. И ако је признање изнуђено, ипак се оно није сматрало за потпун доказ чим је дато, већ је суд у сваком случају, па било оно драговољно дато или изнуђено, вероватноћу његову подвргавао својој оцени.

(наставиће се)

Д-р. Бож. В. Марновић.

ПОГРЕШНА ПРИМЕНА

§ 59. тач. 4. и § 59. т. 7. казн. зақ.

(СВРШЕТАК)

Израз „свагда“ поред „добро владао“ има свога нарочитог смисла, преко кога пракса олако прелази. Узмимо случај, да је неко лице извршило родооскрвњење и за исто остало некажњено због тога, што није ни дошло до истраге. У поновљеном случају буде ово утврђено, али се због застарелости дела не може судити, већ се суди само друго дело. Да ли се сад за такво лице може рећи да је доброг владања? Мислимо не! И с тога израз „свагда“ хоће управ да обухвати све случаје, и не допусти примену олакшице доброг владања онде, где тога није било. Казнени закон захтева добро владање *стално* до извршења кривичног дела, затим ово казни, и у сваком поновљеном случају за кривца се не може рећи, да је доброг владања. Може се рећи, да је отежица раније осуде застарела, јер она иде на штету кривца, па *in dubio pro reo*. али се никад не може порећи факат, да је некад неко био рђавог владања, кад је због кривичног дела осуђен, дакле не може се тврдити, да је дотично лице *свагда* било доброг владања т. ј. не може му се признати олакшица доброг владања. Ову олакшицу закон даје само *једанпут* онима, који никад нису погрешили. Он им може ову погрешку не стављати после извесног времена на терет, али им ту погрешку не може посредно уписати у добро владање за све време ранијег живота.

б) *Признање*. Оно је једна олакшавна околност од особите правне важности. Њен правни домаћај одређен је §-ом 59 т. 7. к. з., где се овако вели: „ако се (кривац) сам суду пријави и своју кривицу призна, а могао је лако утећи или се сакрити, или ако призна своју кривицу, пошто се почне ислеђење, али пре него што се дело његово докаже другим чим.“

Наређење овог §-а предвиђа признање, као олакшавну околност у два случаја:

а) кад се кривац сам пријави иследној власти и призна кривицу и б) кад кривац призна кривицу код иследне власти после пошто је отпочето ислеђење, али пре него што је његова кривична одговорност утврђена другим доказима.

Пре свега морамо одмах приметити, да је редакција овог наређења неправилна, јер се говори о пријави код суда ради признања, ма да се није мислило на суд, већ истражну — полицијску власт. О суду (првостепеном) може се само тада говорити, кад се он јавља у улози иследне власти и то код оних кривица, које не повлаче притвор. Осем тога незгодно је употребљен и израз: „а могао је лако утећи или се сакрити“, према коме изгледа, као да би признање у случају, где није било могућности за бежање или сакривање, остало без икаквог утицаја на одмеравање казне. Овај став није у опште требало уносити у законски текст, јер је оцена питања о лакоћи бежања или сакривања такве природе, да не постоје ни политичко-правни ни какви други разлози, да би суд требао, да се бави њоме. Ово у толико мање, што се уношењем тога става тако рећи полаже оружје пред немоћношћу полицијских власти, да кривце учињених дела пронађу.

Исто тако неправилна је и редакција другог дела овог §-а, где се каже: „пре него се његово дело докаже чим другим“, при чему се није мислило на доказивање постојања кривичног дела, већ кривичне одговорности окривљеног, што се јасно види из напред употребљених речи „призна своју кривицу“ где је израз кривица употребљен у простом народном значењу признања кривичне одговорности, или у ужем значењу признања учиништва извесног кажњивог дела.

Примена ове олакшавне околности наша је у судској праси једно шире тумачење, но што га ми горе постависмо. Наиме судска пракса иде даље и узима да свако признање, чим је оно ту, повлачи за окривљеног олакшицу из наведеног законског прописа. Да не наводимо примере, јер је доста да конста-

тујемо факта, судска је пракса са усвајањем постојања признања као олакшавне околности отишла тако далеко, да сматра, да признање учињено пред првостепеним судом пре изрицања судске пресуде, или и после, по учињеним примедбама виших судова, кад првостепени суд чини дослеђење, или кад се поништи одлука нижег суда, даје кривцу право, да потражује за се признање олакшавне околности из § 59 т. 7. к. з.

Ми налазимо, да је оваква пракса судова просто погрешна. Доказ је зато сам законски текст, из кога се таква пракса не да извести. Довољно је било, да се једном наиђе на погрешну праксу па да се више никад не загледа у законски текст, нити да се смисао овога зналази, већ да се позива на судску праксу и узима онако, како судска погрешна пракса хоће. Колико је код нас у стању, да судска пракса виших судова штетно утиче на јуриспруденцију и на слободну оцену судија нижих судова најлепше илуструје једна усмена изјава једног судије првостепеног суда: „Ми би и узели да оптужени нема олакшицу признања, у случају кад је тек код суда признао, али шта нам то користи, кад ће виши суд то да поништи“. Па ипак и ово судијино мишљење није тачно, јер се увек треба борити против погрешне праксе, и то све дотле док се не створи пракса, која одговара закону и разлогу, који овоме служи за оцену.

Па шта је управ био циљ законодавцу да признање оптуженог узме као олакшавну околност за овога при одмеравању казне? Свака истрага има да рачуна са извесним тешкоћама при изналажењу кривичних дела, а особито са утврђењем кривичне одговорности лица, окривљених за иста. Познавајући људску природу при вршењу кривичних дела, нарочито онај важан моменат наде, да се неће проићи учинилац кривичног дела, и онај други моменат гриже савести због учињеног дела, који доцније наступа, а нарочито у случају, где се истрагом окривни невини лице, законодавац је хтео, првенствено, да олакша истрагу. Ово олак-

шање истраге морало се платити извесном ценом. Тај дакле криминално-психолошко-политички разлог диктовао је законодавцу, да награди извесним благодејањем оне кривце, који олакшају истрагу и правично утврђење кривичне одговорности. Одмах се овде намеће питање: па кад је најлакше омогућити ову истрагу? Одговор: одмах у почетку, пре но што се кривична одговорност утврди другим доказима. Постоји ли овај случај, да је »кривица« доказана и без признања окривљеног, онда нема више оног разлога, који је налагао, да се признању да награда. Кривица је доказана, признање ништа не користи истрази. Могло би се рећи, да се и у доцнијем признању огледа још моралност кривчева, и да ову треба нарочито признати. То може бити, али се тада ова моралност може и треба да обухвати у олакшицу код доброг владања, те да тамо појача значај ове олакшице, али никако да служи као засебан фактор за умањење казне.

Да је ово био мотив законодавцу види се јасно из законског текста. Узмимо баш случај да је кривац могао побећи или се сакрити, али он то не учини, већ се јави надлежној власти и призна своју кривицу. Из тога се види, да то признање мора бити учињено пре но што је и трага отпочета. Ово постаје још јасније, кад се упореди други део, где се говори о признању *после* отпочетог ислеђења, што је савним природно према првом случају, који обухвати признање *пре* отпочете истраге. И једно и друго признање, по законском тексту, морају бити учињена дакле пре но што је кривична одговорност оптуженог доказана другим доказима, на пр. сведоцима. У овом другом случају, (под б.) може бити признање учињено и код суда, чак и на претресу, и служити као олакшица, ако само кривица није доказана другим доказима. У првом случају (под а) напротив о таквом признању код суда, као судеће инстанце, не може бити речи, већ само под околностима, како је горе поменуто.

Према томе, кад оптужени стално пориче своје учешће у извесним делу, хоће дакле, да се извуче од кривичне одговорности, предвиђене за учиниоца дела, па тек на дан претреса, пошто се његова кривица потпуно доказала на други начин, по савету свога правобраниоца или из сопствене побуде, призна, да је извршилац дела, мислимо, да се оптуженоме не може признати ово признање као олакшавна околност, ма да судска пракса то узима. Па не само, да ово признање, учињено на претресу код суда, има да остане без дејства на одмеравање казне, већ и оно, које је учињено код следне власти, ако се из акта јасно види, по реду вођење истраге, да је кривична одговорност окривљеног лица била раније доказана другим доказима, не само на пр. непосредним, већ и саставним доказом. У случају постојања саставног доказа, по коме је оптужени на пр. стављен у притвор, па после признао дело, и осуда изречена по основу признања, суд би имао ово претходно да утврди, да ли овај саставни доказ постоји и тек

по тој оцени види, да ли се признање има узети као олакшица. Ако би осуда могла бити изречена по саставном доказу, онда је признање било непотребно, и остаје без утицаја при одмеравању казне, у колико га не би обухватила олакшавна околност доброг владања. С тога разлога налазимо, да није погрешна пракса оних полицијских власти, које у својим спроводним тужбама именују и друге доказе, којима се дело и кривица доказују, осем признања. Само у тим случајима треба означити, да је признање доцније добијено, ако је то случај.

Свакојако, да овакво тумачење § 59 т. 7. к. з., како га ми излажемо, даје више посла полицијским и судским властима, но онда кад се свако признање узме просто као олакшица, али је оно основано на закону и одговара циљу, који је законодавац имао у виду, и с тога мислимо, да заслужује пажњу читалаца и њихово размисљање о истом.

Д-р Д. М. Суботић.

ЗАСТАРЕЛОСТ КРИВИЦЕ

из § 375. а. кр. закона

Приказујући књигу *Упут за полицијске и општинске власти*, коју је приредио г. Ђур. Ђорђевић, окр. начелник, ми смо обећали, да ћемо се нарочито вратити да говоримо о застарелости кривице из § 375. а. кр. закона, о чему је реч на стр. 401. поменуте књиге.

Откупљујући то своје обећање, ево нас, дакле, да се овим питањем позабавимо, како би се избегла пометња, коју је, по нашем нахођењу, начинио г. Ђорђевић својим тврђењем: да застарелост дела *не почиње тек од дана кад се ово учини самовласним захватањем туђега имања*, него од дана, *»кад се имање одузме — кад је дакле оптужени лишен државине имања, које је самовласно био заузео«*, јер како г. Ђорђевић мисли, *»за све време док оптужени држи самовласно имање у својим рукама, он чини недозвољено дело, а престаје га чинити онда, кад му се имање одузме, било силом, било да га напусти својом вољом.«*

Ма да је г. Ђорђевић усамљен у јавности са оваквим гледиштем на застарелост ове кривице, јер у колико ми знамо, са њиме је до сада био сагласан само г. Матијевић, који је о овоме писао у *»Полицијском Гласнику«* за 1905. годину, ипак је он, рекосмо, начинио једну пометњу у досадашњој пракси наших управних власти, пошто су неки полицијски чиновници примили ово гледиште као тачно, ма да је оно далеко од тога.

А да је оно одиста далеко од тачности, дужност је да то и утврдимо.

Прилазећи, дакле, томе послу, ми одмах морамо констатовати, да г. Ђорђевић није изнео разлоге за своје тврђење, нити се у опште забављао категоријом самога дела, него је онако ауторитативно поставио ово правило и прешао на облике, у

којима се ово дело може да јави као грађански спор.

Отуда смо и ми нагнани, да из његових речи: *»за све време док оптужени држи самовласно имање у својим рукама, он чини недозвољено дело, сами изведемо његову намеру, да је он ово дело огласио као трајно кривично дело о коме говори § 75. кр. закона.*

Само под том претпоставком или у још горем случају под претпоставком да овде постоји *продужено кажњиво дело* из § 70. пом. закона, могао је он оспорити да се за почетак застарелости неће узимати дан, када је заузео учињено, него онај, када је заузето имање истргнуто из државине захватача.

Али, било да је претпостављао једно било друго кривично дело, он је погрешно, јер случајеви из § 375. а. кр. закона, нити су *продужено* нити *трајно* кажњиво дело, јер, као што је познато, за појам продуженог кажњивог дела тражи се да има више једноврсних свршених радња, (дотле некажњених), које имају једну основицу и потичу из једне намере, а све скупа чине једну целину једног кажњивог дела, ма да свака од њих иначе даје свршени појам учињеног кажњивог дела; а за трајно, пак, кажњиво дело, тражи се непрекидно остварење обележја кривичног дела.*)

Свега, пак, тога нема код самовлашћа из § 375. а. кр. закона, јер је ту само једно кажњиво дело, које је завршено онога тренутка, кад је заузео учињено.

Она околност, што оно остаје непрекидно у државини захватача, не може да мења његов облик и начин извршења, јер би стајући на то становниште, морали за сваку крађу признати да је трајно дело, пошто је предмет покрађе у рукама крађивца све до проналаска, а такво се међутим, схватање никако не би смело примити као тачно, кад оскудевају елементи, који условљавају продужено и трајно кривично дело.

Такво схватање за значај § 375. а. кр. закона, искључује, у осталом, и сам текст ове законске одредбе, јер она баш у своме трећем ставу *претпоставља могућност застарелости кривице док је заузето имање још у рукама захватача*, и прописује правила, по којима ће се имање оставити у државини једном или другом — захватачу или тужиоцу, и што са заузетим идентификује и кривице, које су по превасходству јединствена кривична дела, као што је преоравање њива, прекошавање ливада и т. д.

Свега тога, наравно, не би могло бити у овој законској одредби, кад би се ово дело сматрало као трајно или продужено кажњиво дело, јер би тада претходило одузимање имања, па тек онда регулисавала кривична одговорност.

У осталом нема у опште разлога да се и кривицама ове врсте учини она повластица, која је учињена трајном и продуженом кривичном делу, у погледу застарелости, јер је сопственик заузетог

* Немачко Кривично Право од д-р Ф. Листа. Теорија казн. права од Ј. Ђ. Авакумовића.

имања у положају да увек поднесе тужбу против захватача, чим овај заузме земљиште и заграда га, или постави потке и друге белеге као знаке присвајања.

На против код трајног кажњивог дела, где *par exelence* долази непрекидно самовласно лишење слободе, лице које трпи може подићи тужбу тек онда, кад побегне из затвора или се каквим другим случајем овога спасе.

За њега тек тада, велимо, настаје могућност да тужи кривца, и онда је разумљиво, што и застарелост почиње тек са последњим завршетком злочиначке делатности, односно кад ова престане.

Само, дакле, овај разлог могао је и морао одредити законодавца, да учини изузетак у роковима за застарелост извесних кривица, и ништа друго.

Кад, дакле, кривица из § 375. а. крив. закона ни по природи својој ни по начину извршења, не долази у ред ни продужених ни трајних кривичних дела, онда се ни застарелост њена не може регулисавати по оним одредбама, које говоре о тим делима (§ 75. кр. зак.), а самим се тим једновремено казује да је гледиште г. Ђорђевића из основа погрешно, те га као такво не треба ни примити, него остати при гледишту, које је до сада било опште и примљено од свију власти, којима је падало у део примењивање § 375. а. кр. закона.

Утврђујући овако нетачност мишљења г. Ђорђевића, ми смо, свакако, учинили услугу правилној примени закона, и задовољни тим успехом могли бисмо завршити овај напис.

Али како смо овом приликом учили нешто што је вредно пажње наших правника, ми ћемо узгред и то додирнути.

На име, интересантно је, да наш кривични закон није у опште одредио дефиницију трајног кажњивог дела, као што је то учинио макар и непотпуно са продуженим кривичним делом у § 70. кр. закона, него само утврдио почетак застарелости у § 75. кр. закона.

Од колике је, пак, важности да се законом одреди дефиниција сваког дела, било да се то поклапа са напретцима правне науке у овом погледу, било да са овом не иде упоредо, то је скоро ван дискусије.

Интересантно је, даље, да и у правној науци нису пречишћени појмови о разлици између продуженог и трајног кривичног дела, јер док једни тврде, да је трајно лишење слободе каквог човека по природи својој продужено кривично дело, само што се казни као једноставно, докле други тврде, да је оно трајно кривично дело са свима особинама једнога чисто једноставног кривичног дела.

Остављајући нашим правницима, као компетентним да о овој разлици донесу свој суд, ми можемо бити задовољни што смо овим својим написом били бар покретачи овога питања.

Димитрије С. Калајић.

КОНАН ДОЈЛ И НАУЧНА ПОЛИЦИЈА

У XX ВЕКУ

Dr J. Bercher

(НАСТАВАК)

Треба још знати, да се у овим случајевима према саветима професора Рајса, може корисно употребити и микрофотографија. Она чини сталним и за све видљивим трагове сперматозоида; фотографски снимак, придружен рапорту судског лекара, учиниће овај јаснијим за судије и поротнике, мало навикнуте на употребу микроскопа.

Идентификовање повратника. Ово идентификовање врши се помоћу описивања тетовираних и особених знакова, помоћу живих слика, боје очију, фотографије, антропометрије и, најзад, помоћу дактилоскопије. Ове различите методе, употребљаване посведневно за попуњавање картона по Бертилоновом систему, у данашње доба постале су класичне и свима познате.

Идентификовање лешева. Г. Н. Миновић, судски лекар и професор антрополошке школе у Букурешту поводом овога великог фотографија игра велику улогу у утврђивању идентитета лешева; она је често потребнија и практичнија од антропометријског описа, пошто је увек лакше наћи фотографија лица која се разуме у антропометријском мерењу.⁴⁾ Фотографија је још корисна и с тога, што нас снабдева сликом, која траје много дуже но леш, подложен процесу распањања. Најзад, помоћу фотографије могућно је дати много природнији изглед, који ће олакшати њихово познавање, извесним лешевима, на први поглед непознатим, као што су они утопљеника. Поједине велике вароши притежавају у моргама све потребе за добивање фотографија ове природе. Специјалне табле конструисане су за постављање лешева у положај згодан за фотографисање. У Паризу се лешеве полажу на једну хоризонталну табу, подељену са стране на квадратне сантиметре, који омогућавају мерење појединих делова леша.

Кад је леш једном постављен у положај за фотографисање онда га треба, ако је физиономија деформисана, приближити што више изгледу живе личности. За ово нам Гос, Миновић и Рајс препоручују више метода.

Пре свега потребно је оживети очи, пошто је изглед вида у односу са погледом. Да се ово постигне Миновић саветује, да се очни капци отворе помоћу трљања или чиода, и да се очни глобуси испуне стакленим очима. Што се тиче боја ових, довољна су два пара: један црн а други угасито-отворен да замене све остале боје.

До истог резултата може се доћи и помоћу методе Д-р Рајса, која се састоји у повраћању сјаја рожњачи помоћу ушпри-

цавања у очне дупље воде и глицерина у подједнакој мери.

Ако гасови у великој мери испуњују лице и ткиво, г. Миновић прибегава секцији коже на глави и образа, помоћу којих и тело ослобођава гасова.

Остаје још да се оживе усне леша помоћу четке и борног раствора, или помоћу раствора кармина. Разлика у боји, произведена на овај начин и видљива на фотографији, даје много живљи изглед слици леша.

Фотографисање лешева може се вршити и у другом циљу. У случајевима, у којима је тело покривено ударцима и ранама, фотографска слика сачуваће ове трагове, и стога се може корисно придружити рапорту судског лекара.

Али има још и нешто више: трагови удараца и незнатне модрице, потпуно невидљиви за голо око и најпажљивијег судског лекара, показују се веома јасно на фотографији. Овај појав објашњује се много већом осетљивошћу фотографске плоче од рожњаче за разлике у боји. Незнатно изливања крви испод коже на мало контузованим местима производи ову разлику у боји, која се открива помоћу фотографије. На овај начин фотографија постаје страховити тужилац. Ови факти треба да су добро познати свима судским лекарима, који су позвани да се њима чешће користе.

Настава — предавање — научне полиције.

Једно врло важно питање, које је још предмет многобројних контроверзи, јесте питање о настави — предавању — научне полиције.

Кога треба упознати са применама науке на полицијску службу? У коме размалу треба предавати ове нове методе?

Несумњиво је да лекар, коме спадају у дужност деликатне функције вештака, мора бити потпуно упознат са средствима којима располаже научна полиција; он је још позван и дужношћу, да се њима користи у току својих експертиза. Ако му одсуство потребних инструмената онемогућава примену извесних метода, он је дужан да о томе извести иследну власт, а према потреби да се обрати и каквој другој потпунијој лабораторији.

И истражни чиновници, са своје стране, не треба да буду непознати са методама научне полиције. Познавање практичних детаља није им, без сумње, неопходно потребно, али је корисно да бар знају за постојање ових метода, као и за резултате које од њих могу очекивати. На против, ови практични детаљи веома су корисни полицајцима, који, опет, немају потребе за општим схватањима о скупу метода.

На овај начин лако је разумети сву тешкоћу проблема наставе научне полиције. Ова настава мора бити различита према томе да ли је упућена лекару, или истражном судији, или полицајцу.

Питање о предавању научне полиције први пут је покренуто на конгресу у Линцу (августа 1905.). Закључак конгреса о овоме гласи: „Да би криминални органи што боље одговарали својим дужно-

⁴⁾ Видети у „Полицијском Гласнику“ за 1907. год. нашу расправу: „О утврђивању идентичности лешева.“

стима, желети је да поред текстова кривичног права буду што боље и темељније упознати са главним узроцима злочина, особеностима злочиначког света и најпрактичнијим начинима за истраживање злочина и примењивање казне.“

У ово исто време Ханс Грос скретао је нажњу на користи од упознавања ученика права на судско-медицинским предавањима са питањима, која могу доцније бити од користи практичном криминалисти.

Овог истог мишљења био је и Лакасањ, кад је још од 1885. године установио нарочити курс судске медицине за правнике лионског универзитета.

Жеља, изражена на конгресу у Линцу, имала је за последицу стварање једног факултативног курса у Бечу за будуће истражне чиновнике.

У Паризу г. Бертилон предаје агентима сигурности практичан део својих метода и њихову примену у састављању антропометријских картона. Недавно је отворио још један курс за судске чиновнике.

Слична предавања држи и г. Миновић, агентима сигурности у Букурешту.

Слободни универзитет у Ферари и Сијени, а нарочито краљевски универзитет у Риму, имају специјалне катедре за научну полицију. Рим је поверио професору Салватору Отоленги-у бригу о полицијским наукама, само што из његовог предавања још провирују теорије Ломброзове школе.

Предмет Отоленгијевих предавања полицијцима није само соматолошки и дескриптивни опис, судска фотографија, полицијска истраживања и т. п. већ поглавито антропометријски и психолошки опис. У своме предавању Отоленги нарочито истиче генетичку идентификацију која обухвата: 1. опис органски; 2. опис психички, и 3. опис опис (биографија индивиду-е, њено место рођења, моћ наслеђа) болести, склоности и т. д.

У Отоленгијевом лабораторијуму налази се, поред осталог, потпуна материјал за мерење и фотографисање по Бертилоновом систему, потребни апарати за истраживања о органским и психолошким функцијама, апарати за мерење осетљивости, најубедљивији документи за познавање човечје душе.

Поводом ових предавања „La Rivista Penale“ у марту 1905. год. писала је:

„После потпуног фијаска, школа тражи уточиште код полицијских агената, узбуњујући духове ових честитих органа ларкдијама о типовима злочинаца и преступника и осталим претераностима оне метафизичке антропологије, која је већ направила толико пустоши у науци. Трудећи се да подигне врло велики пиједестал настави, која, на против, треба да буде потпуно елементарна, практична и скромна, и упињући се да рехабилитује пропале доктрине, школа (Ломброзова) само може смањити симпатије према новој науци и редуцирати њену вредност.“

Као што примећује Ед. Локар у својим „Латинским хроникама“, оцена ова

мало је претерана. Потребно је претходно расправити ова два питања: 1. хоће ли од предавања научне полиције полицијцима бити користи?, и 2. има ли смисла уносити у програме ових предавања опште доктрине и теоријска посматрања о криминалистици и криминалној антропологији?

Што се тиче првог питања, ми смо с њиме начисто, као и д-р Локар. Битни део наставе, намењен полицијцима, мора бити чисто практичан, имајући за основу живе слике, антропометрију, дактилоскопију и т. д.

Што се тиче другог питања, замерке „La Rivista Penale“ оправдане су. Може ли се претпоставити, да ће један прост полицајац моћи утврдити психичке карактере преступника? Како се може захтевати од једног полицијског комесара да буде психолог или аналитичар на форму П. Бурже-а, кад овај задатак превазилази и сама медицинска средства и знања? Биографска карта Отоленгијева, ако није штетна, а она је бар без икакве вредности са гледишта идентификације. Да би је испунио, комесар полиције мора тачно оценити злочинчеву интелигенцију, измерити његову вољу, религиозне осећаје, бруталност и т. д. Пошто је ово свршио, треба да прикупи обавештења о наследним и личним склоностима преступниковим, да обележи знаке епилепсије, нервозе или ма каквог болесног наслеђа. Цео овај дуг посао, за чије би извршење лекар морао вршити неколико прегледа, треба да изврши један полицијски комесар, без лекарског знања, и то у врло кратком размаку времена, пошто преко дана има да испуни велики број карата.

(свршиће се)

Д. Ђ. Алимпић.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I.

Суд општине добрачке, актом својим од 4. пр. м-ца Бр. 26, пита:

„Расписом г. министра унутрашњих дела, од 2. маја 1905. год. СБр. 4937, прописано је, да болничке трошкове не плаћају она лица, која плаћају непосредни порез годишње испод 10 динара, али овим расписом није објашњено, да ли се у ову суму рачуна и лични порез или не, ма да неке надзорне власти не рачунају лични порез у непосредни, те се према томе, чини пометња у наплати болничког трошка.

Сем тога, у чл. 2. тач. 8. закона о таксама стоји, да се за сиромаша сматра свако оно лице, које плаћа годишње на име непосредног пореза 5 динара, не рачунајући овде и порез на личност, те има власти, које се и не осврћу на величину суме, о којој говори напред поменути распис министра унутрашњих дела, него воде рачуна о наређењима закона о таксама.

Да би овај суд знао, при издавању уверења за болнички трошак, како треба да поступи, моли учтиво, уредништво за потребно обавештење.“

— На ово питање одговарамо:

Прво се констатује, да распис министра унутр. дела под СБр. 4937. од 2. маја 1905. год. и не постоји, јер тај број у санитарском одељењу, говори о сасвим другој ствари.

Што се тиче самих уверења и наплате болничког трошка, ствар стоји овако:

По правилу, постављеном у чл. 26. т. 4. закона о уређењу санитарске струке (измена од 17. јануара 1905. год.) за сиротне болеснике болнички трошак пада на терет санитарског фонда.

За сиротне, пак, болеснике сматрају се они, који плаћају до 10 динара за кључно непосредну порезу, не рачунајући у ову суму личну порезу.

Према овоме у суму непосредног пореза не ће се убрајати и порез на личност.

Шта све треба да обухвати уверење, које издаје суд, прописано је расписом од 28. маја 1898. год. СМ 5713. (санитарски зборник, књига трећа, свеска прва стр. 147).

Напомиње се још и то, да распис министра унутрашњих дела од 22. октобра 1898. год. СМ 10205. о наплати болничког трошка није укинут за случајева о којима говори.

Наравно, да ово важи само за трошкове, који се учине само око лечења обичних болести.

Међутим, за душевно оболеле, који се спроводе у болницу за душевне болести, важе прописи чл. 26. под б. тач. 8. где се тражи плаћање непосредног пореза до 30 динара, не рачунајући и ту порез на личност.

Лечење сифилиса, према правилу постављеном у чл. 14. т. 1. врши се о државном трошку, као год што се и лечење венерије, пелагре и лепре, ставља на терет санитарског фонда.

II.

Суд општине скробничке, актом својим Бр. 165, пита:

„Моли се уредништво да изволи објаснити овоме суду: какву таксу треба да наплати по закону о таксама, кад му се једном молбом обрате пет брата, да им као задругарима изда уверење о томе, како њима остаје довољно земље по § 471. грађ. суд. пост. преко онога имања, које су имали у другој општини па продали, пошто су сви потписани на молби. Управо, да ли од сваког брата треба наплатити по 0.50 дин. за молбу и по 2 дин. за потврду, или како другачије?“

— На ово питање одговарамо:

Не једном, но толико пута давато је објашњење, да општински судови не наплаћују таксу од 0.50 динара за саслушање око потврда обавеза и тражења уверења, па је то учињено и у Бр. 18. „Полиц. Гласника“ за год. 1906.

Кад се и преко тога чине нова питања, значи да општински органи не прате

пажљиво ову рубрику, што је за сваки прекор, јер после чине непотребна питања.

Према томе, од молиоца, који су као задругари тражили једно уверење, има да се наплати само такса од 2 дин. по т. 97. зак. о таксама и то у новцу.

III.

Суд општине виборачке, актом својим Бр. 73. пита:

1. „У општини овој постоји земљорадничка задруга, и она је једноме своме члану позајмила извесну суму новаца да купи два вола, а билете да пренесе на задругу, али он то није учинио, (т.ј. није пренео пасоше).“

После овога, овоме дужнику угине један во а он другога прода, а за угнутог вола тражио је накнаду по закону о осигурању стоке, и извесно ће је добити.

Питање је: може ли задруга за своје потраживање ставити забрану на онај новац, што овај задругар има примити од државе за угнутог вола, јер он према својој понашању изгледа да ову позајмицу неће да врати.

2. Једноме лицу из ове општине продато је имање за дужну порезу, и купац је добио тапију.

У овим тапијама означени су сви околни суседи, али мера по тапији не покрива целе парцеле, већ на по неким местима остаје ван тапије доста знатан део земље.

Сопственик тражи од суда да онај вишак што тапије не покривају одузме од купца и њему уступи, а купац на то не пристаје, наводећи да му ранији сопственик по тапијама нигде није сусед.

Питање је може ли суд онај вишак одузети од купца и уступити га сопственику и по ком законском пропису.

Моли се уредништво да на ова питања да обавештење.

— На ова питања одговарамо:

1. Према правилу, постављеном у ставу другом тачке 4. а. § 471. грађ. суд. поступка, накнада која се даје за угинулу стоку по закону о осигурању стоке, не може бити предмет наплате приватних дугова, у који ред долазе и потраживања земљорадничких задруга, и

2. Кад се у тапији, коју има купац имања, пређашњи сопственик и не помиње као сусед, и кад је власт у своје време уступила купцу имање у целокупној просторности, коју је оно дотле имало, онда општински суд не може сада ништа предузимати према купцу, који има државину, него ће пређашњег сопственика упутити на редовну грађанску парницу према вредности имања.

IV.

Суд општине јошаничке, актом својим Бр. 288, пита:

„Законом о уређењу свештеничког стања, а у члану 8. тач. 4, стоји: „Свештеник може наплаћивати на име венчања од лица, која плаћају више од главнице

12 динара, а од лица, која плаћају потпуни данак по 6 динара.“

Моли се уредништво за објашњење:

Шта се разуме под главницом а шта у потпуни данак, као и коју вредност у новцу представља по данашњем пореском систему, јер је ово објашњење од преке и неодложне потребе овоме суду.“

— На ово питање одговарамо:

У бр. 37. „Полицијског Гласника“ за 1907. годину, под III. опширно је одговорено на истоветно питање општине ратковске.

Нека суд нађе овај број и тамо ће наћи и одговор на своје питање, па други пут нека редовно прати рубрику „Поуке и обавештења,“ и онда неће чинити излишна питања.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

УХВАЋЕНИ

Стојан Стаменковић, одбегли осуђеник пожаревачког казненог завода и Петар Замбони, адвокат из Венеције, чије смо потернице изнели у 4. броју нашег листа од ове год., ухваћени су, те је према томе престала потреба за даљим њиховим тражењем.

ПОТЕРЕ

Радосав Трошић, из Медвеђе и Милан Настић звани „Миланче“, из Вел. Дренове, познати вашарски коцкари, 9. ов. м-ца побегли су из затвора начелника среза третеничког, код кога су имали да издрже 30 дана затвора због крађе. Радосав је стар 21 годину, средњег раста, очију жуто-зеленикастих, косе смеђе; од особених знакова има: а) брадавицу маљаву, у

дину, средњег раста, у лицу црномањаст, малих црних бркова, на себи има одело од шајка а на глави шубару. Износимо фотографију Радосављевићу и позивамо све полицијске и општинске власти да их живо у својим домањима потраже и пронађене стражарно спроведу начелнику среза третеничког с позивом на депешу Бр. 2528.

Мартин Лидхолм, благајник трговачке банке у Трелеборгу (Шведска), чију фотографију износимо, стар 40 година, средњег раста,

плав, очију плавих, узаног и дугуљастог лица, проверио је један милион и седамдесет и четири хиљаде крона, и 24. пр. м-ца побегао у иностранство са својом женом, старом 30 год., широким уста, плаво-загаситих очију. Министарство унутрашњих дела наређује свима полицијским и општинским властима, да на ове бегунце обратe нарочиту пажњу, а на случај проваласка, да их ухвате, претресу и притворе, па о свему да одмах извести министарство с позивом на претпис П.М. 1779. Оштећена банка

величини пшеничног зрна за 2 см. испод десног лоба; б) две брадавице, величине пшеничног зрна у размаку 1.5 см. на десном образу на 4.5 см. иза десног угла усана. Општи изглед лица четвртаст, врх браде раздељен. До сада није судски осуђиван, а иступно је безбројно пута кажњаван; Милан је стар 21 го-

обећава награду од 5000 крона и 5% од нађене суме ономе ко ухвати Мартина.

Зарија — Зарко Марковић, земљоделец из Бозољина, који има да одговара код начелника среза копаоничког за више опасних крађа и једну наљевину, побегао је 10. ов. м-ца из места пребивања пошто је дознао да га власт

тражи. Зарија је стар 20 година, омаен, де-
жмекаст, зелених очију, смеђе косе; од одела
има на себи гуњ и чакшире од сељачког сукна,
на глави шубару, а на ногама пресне опанке.
Нека га све полицијске и општинске власти
потраже и пронађеног стражарно спроведу на-
челнику среза копаоничког с позивом на депешу
Бр. 850.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

Убиство на Чубури. Око половине јану-
ара прошле године убијен је на Врачару Јован

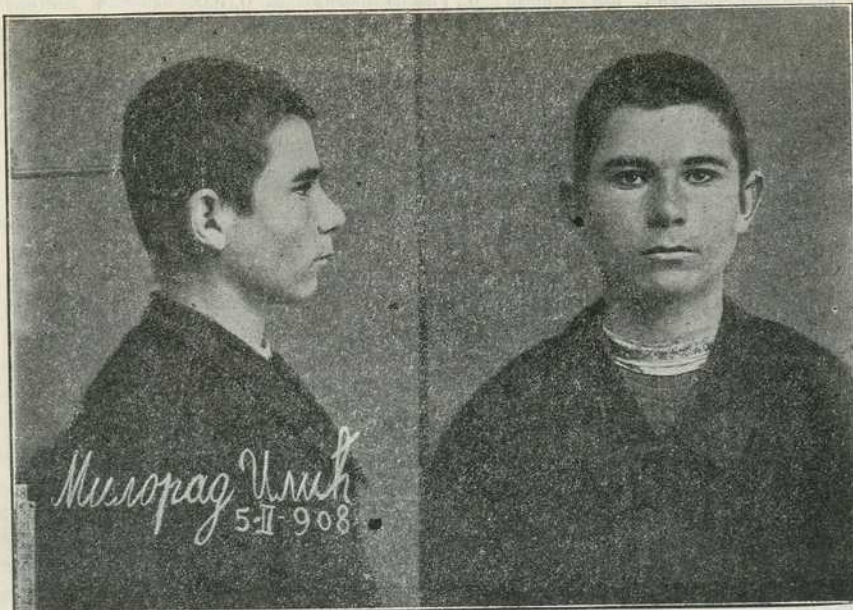
Лукић, хлебар. Убили су га његови момци:
Панга Павловић и Јован Каруовић, сигиром, на
спавању, и по извршеном убиству Панга је по-
кушао да бежи железничким возом у Бугарску,

Коста Каљевић, хлебар, у чубурској улици Бр.
18. Што је још интересантније, зликовци су
и овога пута ухваћени на железничкој станици
у моменту када су се спремали да беже за Бу-
гарску.

Коста је убијен ноћу између 3. и 4. фебруара
ове год., а убили су га такође хлебарски момци:
Светозар Пурић и **Милорад Илић**. Први
је служио код убијеног, а други је моментано
остао био без посла. Светозар се у почетку
решавао да сам убије Косту, али како није
имао довољно куражи обрадио се за помоћ
својем брату од тетке Милораду. Договарање је
трајало 2—3 дана. Најзад су се споразумели
да убиство изврше 3. фебруара тек. год.; да

уљачкаци новац братски поделе и да одмах
беже возом за Софију.

Према овом споразуму Милорад је 3. фе-
бруара око 8 часова у вече дошао код Свето-

ам је на самој железничкој станици ухваћен
и по свршеној истрази заједно с Јованом пре-
дат на осуду.

Ово убиство извршено је ноћу између 15.
и 16. јануара прошле год., а после годину и
неколико дана убијен је, скоро на исти начин,

зара, па су обојица остали у амурлуку до 9¹/₂
часова, а тада — пошто су се уверили да је
Коста тврдо заспао — Светозар је изишао у
дворинте, нашао једну повећу облицу и њоме
своју жртву ударио посред главе тако силно,
да је она одмах почела кркљати. После овога,

а према ранијем договору, Милорад је дохватио
облицу из руку Светозаревих и још једном
ударио Косту по глави, од ког је ударца овај
на месту остао мртав,

После овога Светозар покупи сав новац
убијеног — 270 динара — и заједно с Мило-
радом изиђе на улицу. Пре него што су изишли
из дућана, убице су убијеног Косту склонили
за тезгу, да би се убиство што доцније опазило.

Кад су дошли до «Славије», убице су сале
у један фијакер и одвезле се право на желез-
ничку станицу. Ту су се, у чекаоници, мало
одмориле па по том отишле на касу и изва-
диле две карте II класе за Софију. Благајнику,
који је карте издавао, падне у очи овај њи-
хов луксузан поступак, који се ниуколико није
слагао са њиховим спољашњим изгледом, те с
тога скрене на њих пажњу жандарму Милошу
Поповићу који се по дужности налазио близу
билетарице. Потпуно свесан своје дужности,
Поповић обазриво приђе убицама, упита их ко
су и шта су, и затражи им исправе. Добив од-
говор да осумњичени немају никаквих исправа,
обазрив жандарм приведе их дежурном поли-
цијском чиновнику г. Андоновићу ради потреб-
ног објашњења. Захваљујући умешности овог
чиновника и Светозар и Милорад одмах су при-
знали да су убили Каљевића и одвели г. Ан-
доновића на место извршеног злочина, где је
већ био стигао члан кварта врачарског г. Ми-
лорад Наумовић. Одмах, још исте ноћи, преду-
зета је потребна истрага, којом је несумњиво
утврђено, да је убиство над пок. Костом из-
вршено из користољубља и с предумишљајем.
Као мотив овом убиству Светозар је наводио,
да му убијени није хтео исплатити зараду, али
се истинитост овог његовог казивања ничим
није могла утврдити.

И Светозар и Милорад дају утисак сурове
и зликовачке природе; првome је 18 а другом
17 година; обојица су родом из Књажевца.

Ако би ко о њима што више знао, а на-
рочито да ли су извршили још какво казнимо
дело, моли се да то јави кварту врачарском
или непосредно овом уредништву.

Т Р А Ж Е С Е

Ивана Бурковића, кочијаша, који је слу-
жио код Николе Бошковића, абаџије из Бео-
града, тражи кварт савамалски актом Бр. 1450.
Пронађеног треба спровести поменутом кварту.

Мишка Чешко, бив. лађара, који има да
издржи 17 дана затвора због кријумчарења, тра-
жи кварт савамалски актом Бр. 5748. Прона-
ђеног треба спровести поменутом кварту.

К Р А Ђ А С Т О К Е

Ноћу између 25. и 26. пр. м-ца непознати
крађивци украли су једну кобилу са женским
ждрбетом Војину Јанковић, земљеделцу из Го-
ричана. Кобила је матора 8 година, доратаста,
са жигом усиправно «Т», а ждрбе је маторо 7
месеци, доратасто, без роваша. Акт начелника
среза тнавског Бр. 1898.

Обраћа се пажња свима полицијским и оп-
штинским властима на ову покрају.